

Lady Pepa

La professora, que no era lletja i no parlava tan bé, no ens va transmetre amor per la literatura

Foto: Jess Ruby

Una dona molt lletja, que parla molt bé... així deia un dels versos de la cançó que nosaltres, les alumnes d'un modest col·legi de monges, cantàvem, d'amagat, a la nostra professora de literatura. El batxillerat ens va coincidir amb els anys de més fama del grup instrumental Los Pekenikes. Ho teníem ben fàcil: si a la nostra professora li deien Pepa i els Pekenikes no feien lletres, nosaltres no podíem desaprofitar l'oportunitat d'inventar la de *Lady Pepa*.

La professora, que no era lletja i no parlava tan bé, no ens va transmetre amor per la literatura ni per la llengua ni pel llatí, les assignatures que impartia. Solament ens bombardejava amb bona cosa de noms la majoria dels quals no podíem retenir. Encara recorde com un malson Gutierre de Cetina. Vaig tardar molt de temps a saber que eixe era el nom correcte i no un error de Lady Pepa en pronunciar-lo. Però, no patiu, d'aquelles aules van eixir unes quantes xiquetes, ara dones cultes i combatives, gràcies a la influència d'uns altres professors i professores.

Per això, per aquesta experiència escolar meua, entenc perfectament, i lloe, que la crida del Col·lectiu Pere Quart al professorat actual s'estenga més enllà de l'assignatura de literatura ja que mai no se sap per on, o des d'on, poden arribar les bones influències. Encara recorde alguns detalls que excedien el contingut de la classe però que m'han acompanyat sempre.

El professor de matemàtiques ens va ensenyar a pronunciar correctament el cognom del científic suís Euler de manera que totes les seues alumnes sabem que el grup *eu*, en alemany, es pronuncia *oi*. Cada vegada que llicisc algun mot que conté *eu* em recorde de don José Manuel. Del teorema, ja és una altra cosa. Sense pretendre-ho, aquest home va dirigir el focus dels meus

interessos cap a les llengües estrangeres.

El professor de filosofia ens recomanava llegir cada dia mitja horeta, però cada dia. I ell cada dia ens ho repetia. Jo cada dia em recorde de don Leopoldo, encara ara, sempre que obric un llibre. A més, dins de la seua assignatura solia comentar l'actualitat i ens feia portar retalls de premsa. Això em va encomanar l'afecció per llegir la premsa... cada dia.

El professor de grec ens parlava habitualment d'Honoré de Balzac. Deia que en l'obra d'aquest escriptor es trobava la vida sencera. Si ens contava alguna anècdota de la seua família i feia referència, per exemple, a la relació amb la seua nora, sabia citar la novel·la de Balzac on apareixia eixe aspecte en l'argument. Per sort, nosaltres coneixíem l'autor atès que no només era don José María qui ens parlava d'ell: teníem la señorita Monique.

La professora de Francés era de Lyon. Va vindre a València per casar-se amb el seu promès i va trobar treball en el nostre col·legi. Això la feia admirable als nostres ulls adolescents: vindre a casar-se a un altre país i posar-se a treballar. Era tan diferent! Era molt bona professora. No només vam aprendre llengua, també va insistir molt en la literatura. Actualment, a França han desaparegut del temari escolar autors que aquesta dona ens donà a conèixer. La recorde quan venia els dilluns amb el tocadiscos ?d'aquells que semblaven una maleteta? cap a la classe de vesprada i jo l'esperava al carrer per veure-la entrar tota carregada i ben animosa. Aleshores Georges Moustaki ens feia el dictat. Quant que vam aprendre!

En acabar quart de batxillerat, quan encara no havia fet filosofia, ni grec ni havia arribat la señorita Monique al col·legi, la señorita Marita, la d'història, em va recomanar dues lectures per a l'estiu: *El Dios de la lluvia llora sobre México* i *Sinhué el egipcio*. Aquest va ser l'inici del no parar.

** Amb la intenció de contribuir a recuperar la literatura als centres d'ensenyament secundari i de revalorar la figura del professor que ensenya a llegir, escriure i pensar a través dels llibres d'ara i d'abans, el Col·lectiu Pere Quart ha començat una recollida de textos de diversos escriptors. Punt de partida: evocar-hi la persona, el moment o les circumstàncies que els van fer estimar l'escriptura, la creació i el món de la cultura.*

Davant del constant menyspreu pel treball literari en l'organització de l'ensenyament tecnicista i destructor de l'esperit crític que ara es fomenta i publicita, considerem que urgeix reivindicar la reflexió que aporten les obres dels autors i dels savis que ens han precedit. Perquè l'ensenyament ha de formar ciutadans que vulguin canviar el món, no pas adaptar-s'hi ni rendir-s'hi. I perquè, si s'ha de construir un nou país, el volem més culte, lliure, ric, desvetllat i feliç.